

РЕШЕНИЕ

№ 12017

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110113436 по описа за 2023 година

Предявен е за разглеждане иск с правно основание по чл. 108 ЗС

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от „Цт“ ЕООД против И. И. Ц. и А. А. З – Ц.а.

Първоначално е образувано гр. дело № 61875/2019 г., приключило с Решение № 20167232/03.08.2021 г., което е обезсилено с Решение № 62/06.01.2023 г. по в. гр. дело № 12910/2021 г. по описа на СГС, влязло в законна сила на 24.02.2023 г., поради факта, че съставът при СРС се е произнесъл по непредявен иск по чл. 109 ЗС вместо по предявения иск по чл. 108 ЗС. С решението на въззивната инстанция делото е върнато за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, който да разгледа предявения иск по чл. 108 ЗС.

Ищецът твърди, че е собственик по силата на покупко-продажба с нот. акт № г. на нотариус с рег. № на поземлен имот с идентификатор № по кадастралната карта на гр. София, съставляващ по действащия регулационен план УПИ по плана на града, м. „М - Запад”, с площ 644 кв.м., с административен адрес гр. София, ул. Твърди, че ответниците са собственици на съседния поземлен имот с идентификатор № съставляващ по действащия регулационен план по плана на гр. София. Ищецът твърди, че ответниците неправомерно са отнели от неговия имот площ от около 36 кв.м., като впоследствие поддържа, че същите представляват 43 кв. м., като са изградили ограда от телена мрежа върху тухлена зидария, която ограда не съвпада с регулационната граница по действащия регулационен план, нито с имотната граница по кадастралната карта. С тази ограда ответниците били препречили и достъпа до изградената в имота на ищеца жилищна сграда. Излага твърдение, че с

неправомерно изградената ограда ответниците без основание са отнели част от имота на ищеца. Твърди, че е отправил до ответника Ц. нотариална покана, с която на последния бил даден срок да премахне изградената ограда, като му било предложено с общи усилия да бъде изградена друга ограда по регулационната граница, но той отказал. С уточняваща молба от 27.01.2020 г. ищецът сочи, че частта от имота, която е предмет на иска, е заключена между точките А, В и С на приложената към молбата геодезична снимка. Прави се искане да се осъдят ответниците да освободят и предадат на ищеца неправомерно отнетата и собствена му площ от 43 кв.м., заключваща се между регулационната граница, разделяща имотите на страните, и неправомерно изградената от ответниците ограда. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е подаден писмен отговор от ответника И. И. Ц., с който оспорва иска. Излага твърдение, че е собственик на имот с идентификатор №. и в него е построил законно жилищна сграда. Твърди, че оградата със съседния имот е изградена по стария план при спазване на регулацията. Твърди, че от 2003 г. владее процесното място със съществуващата ограда, част от която била изградена през 1978 г., и го е придобил по давност. Излага и твърдения, че ищецът е извършил строеж в мястото си без спазване на законното отстояние до къщата на ответника, с което е нарушено неговото право на собственост. След конституирането като ответник в производството и на А. А. З – Ц.а /съпруга на ответника И. И. Ц./, същата е подала писмен отговор в срока по чл. 131 от ГПК с идентично на отговора на първоначалния ответник съдържание. Претендират разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

При първоначалното разглеждане на делото, в производството по гр.д. 61875/2019 г., СРС, 165 с-в, са събрани писмени и гласни доказателства, както и заключение на СТЕ, като с определенията си от 03.05.2023 г. съдът е уведомил страните, че същите ще се ползват при повторното разглеждане на делото. Срещу доклада по делото, обективиран в Определение № 16158/03.05.2023 г. и приет за окончателен в проведеното открито съдебно заседание на 29.06.2023 г., страните не са възразили, като ищцовата страна е изразила становище, че събраните в производството доказателства следва да се използват при повторното разглеждане на делото. Ответниците не са ангажирали становище. Нито една от страните не е заявила нови доказателствени искания.

От представените в препис документи се установява, че с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № г. по описа на нот. В И, рег. № продавачът „Инвестбанк“ АД е прехвърлил на „Ценова консулт“ ЕООД собствеността върху поземлен имот с идентификатор по КKKP, одобрени със Заповед № . на ИД на АГКК, с адрес на ПИ: гр. София, район „Витоша“, ул. , с площ по кадастрална скица, с трайно предназначение на територията урбанизирана, с начин на трайно ползване: незастроен имот за жилищни нужди, представляващ УПИ плана за гр. София, при съседни недвижими имоти с идентификатор

Видно от представените скица на поземления имот от Службата по геодезия и

кадастър (л.12 по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в), както и от комбинирана скица за идентичност с виза за проектиране по чл.16, ал.3 ЗКИР (л.14 по гр.д.61875/2019г., СРС, 165 с-в) и видно от описанието на имота на ищеца в горепосочения нотариален акт, в съседство от западната страна на имота на ищеца се намира ПИ с идентификатор 68134.1933.176 по КKKP на гр.София, одобрени със Заповед № РД- на Изпълнителния директор на АГКК, представляващ УПИ по плана на гр.София, м. „М Запад“, за който между страните е безспорно, че е собственост на ответниците И. И Ц и А. А. З – Ц.а.

Ответниците не оспорват, че между имота на ищеца и имота на ответниците е изградена ограда с бетонова основа и железни решетки, която навлиза в ПИ с идентификатор по КKKP, собственост на ищеца, която загражда част от имота му. Същото се установява и от показанията на свидетелите Пламен Цанов и Бисер Чечев, които съдят кредитира като пълни и кореспондиращи с останалите събрани по делото доказателства, а така също и от изготвено заключение по допуснатата СТЕ, при подготовката на което вещото лице геодезист е извършил оглед на място. От показанията на двамата разпитани в производството свидетели се установява още, че оградата в имота на ищеца е създавала обективни затруднения на дружеството, за да ползва имота си и в частност – при извършване на строителни и ремонтни работи.

От представена в заверен препис комбинирана скица за пълна и частична идентичност по чл.16, ал.3 ЗКИР за ПИ с идент. на КKKP на гр. София (л.54 по гр.д.61875/2019г., СРС, 165 с-в) се установява мястото на преминаване на регулационната граница между двата имота, като е видно, че кадастралните и регулационните граници между двата недвижими имота – на ищеца и на ответника – съвпадат.

От приетото по делото заключение на съдебно-техническа експертиза, която съдят кредитира като обективна, пълна, всеотраслова и компетентно изготвена, при извършен оглед на място от вещото лице, се установява, че между ПИ) е изградена ограда, която не съвпада нито с имотната, нито с регулационната граница, а е изградена по посочени в приложена към заключението скица точки 4;5;1;2;3;5;6;7;16 и е очертана с червена пунктирна (прекъсната) линия в комбинираната скица. Вещото лице по СТЕ достига до извода, че регулационната (наречена в заключението парцеларна), имотната и кадастралната граница по отношение на имотите на ищеца и на ответниците съвпадат, като вещото лице достига до този извод след сравнение на цифровия модел на кадастралната карта на процесния имот, на извадка от действащия регулационен план на гр. София от ГИС и на извършено на място геодезическо заснемане с GPS измервател и тотална станция, при сравнение на данните от които е изготвена и приложената към заключението комбинирана скица. Изслушано в открито съдебно заседание, проведено на 14.04.2021 г. по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в, вещото лице пояснява, че дворищно-регулационната граница е очертана в приложената към заключението комбинирана скица със синя линия, улично-регулационната граница е дадена в червена линия, а със зелената линия е очертана кадастралната граница, като посочва, че трите линии по отношение както на очертаванията на двата недвижими имота по отношение на улицата и другите външни граници, така и по отношение на границата между имота на

ищеца и на ответника, съвпадат. Видно от заключението на вещото лице съгласно направеното геодезическо заснемане площта, която изградената в ПИ на ищеца с идентификатор по КККР ограда отнема от този имот е 43 кв.м.

По гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в служебно е изискан от съда акт за сключен граждански брак на ответниците по делото, видно от който (л.95 по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в) между И. И Ц. и А. А. З. е сключен граждански брак на 02.10.1988 г.

При така изяснената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

В тежест на ищеца по предявения ревандикационен иск по чл.108 ЗС против ответниците е да установи правото си на собственост върху описаната част от процесния имот, придобита на наведеното основание, а именно – по силата на нотариален акт за покупко-продажба, както и че понастоящем ответниците владеят процесната част от имота, а в тежест на ответниците при установяване на горното е да докажат, че владеят имота на годно основание.

В тежест на ответниците, при установяване на горното, е да докажат, че владеят имота на годно основание.

По настоящото дело като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните по делото са отделени фактите, че ищцовото дружество е собственик на ПИ с идентификатор на гр.София, одобрени със Заповед №РД-18-68/02.12.2020г. на Изпълнителния директор на АГКК, представляващ УПИ- Запад“, нахоящ се в гр.София, ул. „„, а ответниците са собственици на ПИ с идентификатор по КККР на гр.София, одобрени със Заповед №РД- 18- 68/02.12.2020г. на Изпълнителния директор на АГКК, представляващ УПИ Запад“. Ето защо и на осн. чл. 153 ГПК съдът приема отделените за безспорни факти за доказани. Същите се установяват и от събраните по делото доказателства.

От представените доказателства по делото и в частност от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № . по описа на нот. В, рег. № на НК, се установява, че ищцовото дружество е собственик на ПИ с идентификатор на КККР за гр. София, а видно от комбинирания скица, приложена към заключението на вещото лице по СТЕ (л.115 по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в) се установяват имотните и регулационните граници на недвижимия имот.

От представените по делото доказателства се установява, че в съседство с имота на ищцовото дружество се намира ПИ с идентификатор на КККР за гр. София, собственост на ответниците И. И Ц. и А. А. З..

Ответниците не оспорват, че са изградили ограда, с която ограждат границата между своя ПИ с идентификатор и ПИ с идентификатор на КККР, собственост на „Ценова консулт“ ЕООД, но оспорват да са навлезли в имота на ищцовото дружество и твърдят, че оградата следва плътно имотните и регулационните граници между техния и ищцовия поземлен имот. От показанията на свидетелите, изслушвани в открито съдебно заседание по гр.д. 61785/2019 г., СРС, проведено на 25.03.2021 г., се установява, че към този момент

процесната ограда между двата имота е съществувала и е била изградена от бетонна основа с железни решетки. Към датата на изготвяне на огледа в имота от страна на вещото лице по СТЕ – 21.03.2021 г., процесната ограда между двата имота е съществувала. По настоящото дело няма представени нови доказателства, а и твърдения от някоя от страните, които да водят до извода, че процесната ограда между двата имота е премахната.

От заключението на допуснатата СТЕ се установява, че оградата, изградена от ответника, навлиза в имота на ищцовото дружество и огражда от този имот 43 кв.м. Поставянето на ограда, навлизаща в имота на ищцовото дружество и пречеща му да упражнява владение и да използва част от своя недвижим имот безспорно представлява от страна на ответниците действие, чрез което последните осъществяват владение на реална част от имота на ищеца, с което му пречат за пълноценното упражняване на правото на собственост на ищите върху оградената част от имота. От представените доказателства по делото се установява, че владяната от ответниците част с площ от 43 кв.м., очертана с червена пунктирана (прекъсната) линия и синя непрекъсната линия и означена с точки 4;5;1;2;3;5;6;7;16 в комбинираната скица, приложена към заключението на вещото лице по СТЕ (л.115 по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в), е част от ПИ с идент. по КККР, собственост на ищеца. Следва да се посочи, че ищецът е сезирал съда с иска за установяване правото на собственост и осъждане на ответниците да му предадат владението върху частта от имота му, оградена от поставената ограда, като в исковата молба е посочено, че същата представлява площ от **около** 36 кв. м. Впоследствие и след точното геодезическо измерване от вещото лице същите конкретизират тази част като площ от 43 кв. м., но е ясна и недвусмислена волята на ищцовото дружество, че претенцията им касае цялата част от процесния имот, заградена от ответниците. Ето защо, последващото уточнение на точния размер на площта съдът приема като конкретизация на предявения иск, като с доклада на делото, изготвен по настоящото дело е отразена и вече претендираната от ищцовото дружество площ от 43 кв. м.

По възражението за придобивна давност:

Ответниците, в условията на евентуалност се позовава, че са собственици въз основа на давностно владение на посочената реална част от недвижимия имот на ищцовото дружество. В тежест на ответниците по направеното в условията на евентуалност възражение по реда на чл. 79 ЗС за придобиване на собственост върху процесната реална част от имота на ищцовото дружество, заключена между съществуващата между имотите на страните ограда и регулационната граница, е да докажат следните обстоятелства: изтекла придобивна давност в тяхна полза - упражняване на фактическа власт върху имота, което законът свързва с владеење /непрекъснато, спокойно и явно с намерение да го свои/ на основание, годно да ги направи собственици; изтеклия период от време на непрекъснато упражняване на фактическата власт, както и че частта от имота отговаря на изискванията на чл. 200 ЗУТ.

Въз основа на представените доказателства, в това число и свидетелските показания

на свид. П и Б Ч, се установява, че ответниците са изградили в имота на ищците ограда и по този начин са оспорвали правото на собственост върху реална част от имота на ищеца. Изграждането на ограда, с която се препятства ползването на част от чужд имот безспорно представлява осъществяване на фактическа власт върху тази част от имота с намерение да се свои. По гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в (л.16), приложено към настоящото дело, е приложена изпратена на 02.08.2017 г. чрез нот. Ивайло Николов нотариална покана, с която ищецът кани ответниците да премахнат съществуващата в имота му ограда, но въпреки това оградата не е премахната, което е допълнително доказателство за намерението за своеене от страна на ответниците.

Според задължителната практика на ВКС, изразена в *Решение № 14 от 13.09.2022 г. по гр. д. № 1600/2021 г., ВКС, II г. о.*, с оглед търсения с исковата молба предмет на защита, съдилищата са длъжни, преди да пристъпят към обсъждане на въпроса дали ответниците са упражнявали фактическа власт с белезите на владение, най-напред да изследват въпроса дали фактическата власт върху реална част от имот от вида на процесния, дори и да притежава характеристиките на владение, е принципно годна да доведе до придобиване на собственост върху завладяната реална част. Посочено е още, че отрицателният отговор на този въпрос прави безпредметно да се изследва дали ответниците са упражнявали владение върху реалната част с продължителност повече от 10 години. В процесния случай ответниците са владели реална част от съседен урегулиран поземлен имот с площ 43 кв.м. Постава се въпросът дали реална част, която не отговаря на императивните изисквания за лице и площ по чл.19 ЗУТ може да бъде годен обект на право на собственост, който да бъде придобит чрез давностно владение. Съгласно трайната съдебна практика на ВКС, изразена в *Решение №1109/09.12.2008г. по гр.д.№3117/2007г., ВКС, I г.о., решение №1008/14.09.2009г. по гр.д.№3465/2007г., ВКС, I г.о., Решение № 102 от 30.05.2016 г. по гр.д. № 5728 от 2015 г., ВКС, I г. о., Решение № 67 от 16.06.2017 г. по гр. д. № 3533/2016 г., ВКС, II г. о., , Решение № 154 от 21.12.2020 г. по гр.д. № 4689 по описа за 2019 г., ВКС, I г. о., Решение № 60108 от 14.01.2022 г. по гр. д. № 123/2021 г., ВКС, I г. о., Решение № 14 от 13.09.2022 г. по гр. д. № 1600/2021 г., ВКС, II г. о. и др.*, при действието на ЗУТ реална част от урегулиран поземлен имот може да бъде придобита чрез правна сделка или чрез давностно владение, само ако отговаря на изискванията за лице и площ по чл.19, ал.1 и чл.200, ал.1 ЗУТ, като единствено в разпоредбата на чл.200, ал.2 ЗУТ е предвидено изключение, при което може да се придобива, в това число чрез давностно владение реална част с по-малки размери от предвидените в чл.19, ал.1 ЗУТ, в случаите, когато се присъедини към съседен имот, ако оставащата част отговаря на минималните изисквания за лице и площ или се присъединява към съседен имот, но само при одобрен ПУП по чл.17, ал.2, т.2 ЗУТ след представен предварителен договор с нотариална заверка на подписите на собствениците на поземлените имоти или при одобрен план за регулация по чл.15, ал.3 ЗУТ, изготвен въз основа на съгласие на собствениците, изразено със заявление и предварителен договор за прехвърляне на собственост с нотариално заверени подписи. Съгласно цитираната практика реална част от имот, която не отговаря на изискванията на чл.19 ЗУТ може да бъде присъединена към

съседен чрез придобиване на правото на собственост чрез правна сделка или по давност по реда на чл.17 ЗУТ, само ако и двата имота не са урегулирани. В случай че имотите са урегулирани, се прилага разпоредбата на чл.200, ал.2 ЗУТ, която препраща изрично към чл.17 ЗУТ, където се предвижда като задължителна предпоставка за сключване на валидна правна сделка за прехвърляне на реални части от урегулиран имот към друг урегулиран имот целяната от собствениците на съседни имоти промяна да бъде одобрена от общинската администрация, след извършена преценка, че тя съответства на общата идея и предвиждане на устройствените планове. Именно заради това едва след изменение на ПУП се допуска сключването на окончателен договор за прехвърляне на реална част от урегулиран имот. С други думи, независимо, че по ЗУТ устройствените планове нямат непосредствено вещнопрехвърлително действие (с единственото изключение на чл.16 ЗУТ), изменението на ПУП е елемент от фактическия състав на придобивното основание при прехвърляне на реална част от урегулиран поземлен имот. След като ЗУТ не допуска придобиване на право на собственост върху реална част от урегулиран имот въз основа на правна сделка, не следва да се счита, че допуска собствеността върху такава реална част да се придобие и да се присъедини към съседен имот въз основа на давностно владение. Поради това нормата на чл. 200, ал. 2 ЗУТ не намира приложение при „фактическо присъединяване“ в резултат от приобщаване на място на реална част от имот към съседен, без това да е предвидено с ПУП по чл. 17 ЗУТ.

По делото няма представени доказателства и наведени твърдения, че ответниците са изменили устройствения план, още повече, че за такова изменение се изисква и съгласието на собственика на съседните поземлени имоти. Вещото лице е изготвило експертното заключение, вземайки предвид и актуалния към датата на изготвяне на СТЕ (21.03.2021 г.) регулационен план за недвижимите имоти и именно въз основа на него е заключено, че оградата, изградена от ответника навлиза в регулационната, имотната и кадастралната граница на имота на ищцовото дружество. Следователно, в процесния случай владението, осъществявано от ответниците върху процесната реална част от имота на ищите не може да доведе до придобиване на собственост върху завладяната реална част, поради липсата на законовите предпоставки по чл.200, ал.2, вр. с чл.17 ЗУТ.

Само и единствено за пълнота на изложението следва да се посочи, че по делото от представените доказателства не се установява и кога е изградена оградата в имота на ищеца. Давностното владение изисква освен упражняване на фактическа власт върху движима или недвижима вещь с намерение за своене, още и тази фактическа власт да е продължила определен срок в зависимост от вида на владението – добросъвестно или недобросъвестно. Ответниците не се легитимират като добросъвестни владетци на процесния участък от имота на ищцата, т.е. не се позовават, че са придобили владението въз основа на валидна правна сделка, административен акт, съдебно решение или др. правно основание, което да е годно да прехвърли правото на собственост върху поземления участък (чл. 70 ЗС). В отговора на исковата молба се посочва, че ответниците са заградили с процесната ограда собствения си недвижим имот, т.е. установили са фактическа власт на процесния поземлен

участък на ищите чрез едностранни действия, поради което следва владението им да се счита за недобросъвестно. Давността за придобиване на недвижим имот чрез недобросъвестно владение е 10 години (чл.79, ал.1 ЗС). От представените в производството по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в доказателства (л.46) се установява, че най-ранният момент, от който се установява, че между двата имота е изградена процесната ограда, навлизаща в имота на ищеца е датата 28.12.2016 г., когато е изпратено писмо от Столична община, район „Витоша“, с което се уведомява управителят на ищцовото дружество, че от извършена от компетентните органи проверка се установява, че между имота на ищеца и на ответниците действително съществува ограда, но общинската администрация няма правомощия да разпорежи премахване на оградата. Исковата молба срещу ответниците - владетели на имота е депозирана на 25.10.2019 г., като с предявяването на иска давността в полза на ответниците е спряла да тече на осн. чл. 84 ЗС вр. с чл.115, б.„ж“ ЗЗД. Следователно от представените по делото доказателства се установява, че ответниците са упражнявали давностно владение чрез изграждане и поддържане на ограда, навлизаща в имота на ищеца „Ц ЕООД за периода от 28.12.2016 г., като течащата в тяхна полза придобивна давност е спряла да тече на 25.10.2019 г. Ответниците не доказват упражнявано давностно владение върху посочената реална част от имота на ищеца в продължение на поне 10 години. Възражението за придобивна давност е неоснователно.

Следователно, от представените доказателства по делото се установява, че ищцовото дружество е собственик на владяна от ответниците без правно основание реална част от ПИ с идентификатор по КККР на гр. София с площ от 43 кв.м. Предвид посоченото предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски има ищецът. Тъй като настоящото дело е образувано след обезсилване на предходно решение по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в при осъществен въззивен контрол от СГС, освен разноските по настоящото дело, следва да се присъдят още разноски както за предходното първоинстанционно производство по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в, така и за въззивното производство по в.гр.д. № г., СГС, възз. II-в с-в.

По гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в ищецът е доказал разноски в размер на 131 лв. – заплатена държавна такса, 150 лв. – депозит за СТЕ, 40 лв. – такса за вписване, 800 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца, съдът счита за неоснователно, тъй като същото не е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и съобразно минимума по чл. 7, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата към спора редакция. Поради това в тежест на ответниците следва да се възложат разноски в размер на 1121 лв. за производството по гр.д. 61875/2019г., СРС, 165 с-в

Във въззивното производство по в.гр.д. №12910/2021 г., СГС, възз. II-В с-в ищцовото дружество, в качеството си на ответник по предявена въззивна жалба, е сторило разноски в

размер на 800 лв. – адвокатско възнаграждение по сключен договор за правна защита и съдействие (л.48). Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищцовата страна във въззивното производство съдът счита за основателно с оглед ниската фактическата и правна сложност на развилото се пред СГС производство. Адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в неговия минимален размер съобразно чл. 7, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата към спора редакция. Поради това в тежест на ответниците следва да се възложат разноски в размер на 600 лв. за производството по в.гр.д. №., СГС, възз. II-B с-в, вместо претендираната сума от 800 лева.

По настоящото дело ищцовото дружество е доказало разноски в размер на 800 лв. – възнаграждение по договор за правна защита и съдействие (л.17). Възражение от ответниците за претендираното в настоящото производство възнаграждение от ищеца не е релевирано, като освен това претендираното възнаграждение не надвишава предвидения минимален размер съобразно чл. 7, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно актуалната редакция. Поради това в тежест на ответниците следва да се възложат разноски в размер на 800 лв. за производството по настоящото дело.

Предвид така сторените във всяко от трите производства разноски, ответниците следва да бъдат осъдени на основание чл.78, ал.1 ГПК да заплатят разноски в общ размер на 2521 лв.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.108 ЗС по отношение на И. И. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „ и А. А. З– Ц.а, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „че ищецът „Цт“ ЕООД, ЕИК: 131393780, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „У представлявано от С- управител, е собственик на реална част с площ 43 кв.м., отделена с поставена ограда, индивидуализирана съгласно точки 4;5;1;2;3;5;6;7;16 по Приложение №1 към съдебно-техническа експертиза, изготвена по гр.д. 61875/2019 г. по описа на СРС, 165 с-в, и представляваща част от поземлен имот с идентификатор по кадастрална карта и кадастрален регистър, одобрени със Заповед № РД-18-68/02.12.2010 г. на изпълнителен директор на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. София, район „Витоша“, ул. „, с площ по кадастрална скица 644 кв.м., с трайно предназначение на територията: урбанизирана, с начин на трайно ползване: незастроен имот за жилищни нужди, представляващ УПИ по плана за гр. София, при съседи недвижими имоти с идентификатори: , като **ОСЪЖДА** ответниците И. И. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „В и А. А. З – Ц.а, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „В, да предадат на „Цт“ ЕООД, ЕИК: 131393780, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „У,

представявано от С – управител, владението върху реалната част недвижим имот.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК И. И. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Ви А. А. З– Ц.а, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. №да заплатят на „Цт“ ЕООД, ЕИК: 131393780, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „У, представлявано от С Ц управител, сумата от **2521 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси по гр. дело № 13436/23 г. по описа на СРС, 33 с-в, по гр.д. 61875/2019 г. по описа на СРС, 165 с-в и по в. гр. д. № 12910/2021 г. по описа на СГС, възз. II-B с-в.

Неразделна част от настоящото решение е Приложение № 1 към съдебно-техническа експертиза на в.л. инж. Л. М, изготвена по гр.д. 61875/2019 г. по описа на СРС, 165 с-в и представляваща „комбинирана скица между ПИ кв.69 по регулационен план на гр. София, м. „М “ и геодезически заснети граници на имота“ /л. 115 от гр.д. 61875/2019 г. по описа на СРС, 165 с-в/.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Софийския градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____